

Sygn. akt VII U 63/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Ala Pilewska-Grabowska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 20 listopada 2012 r. nr (...) - (...)

oddala odwołanie.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 63/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. G. prawa do renty socjalnej powołując się na to, że komisja lekarska pozwanego orzeczeniem z 15 listopada 2012 r. uznała, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy (k. 31 akt rentowych)

Odwołanie z dnia 15 grudnia 2012 r. od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony K. G., przytaczając szereg schorzeń, na które cierpi: wysoko postępująca krótkowzroczność obu oczu, astygmatyzm, zez rozbieżny, wysokie ciśnienie gałki ocznej, podejrzenie jaskry, zła ostrość widzenia, zagrożenie odklejenia się siatkówki w obydwu oczach oraz brak możliwości poprawy jego stanu zdrowia i postępujący charakter schorzenia. Wskazał, że lekarze informowali go, iż ewentualny zabieg niesie bardzo duże ryzyko utraty w ogóle wzroku. Podał, iż równocześnie choruje na skrzywienie kręgosłupa z dolegliwościami bólowymi, a od pół roku cierpi także na łuszczycę. Lekarze informowali go o przeciwwskazaniach do nawet lekkiej pracy, wysiłku fizycznego i dźwigania ciężaru – co oznaczało po ukończeniu gimnazjum brak możliwości kształcenia w jakiegokolwiek szkole uczącej zawodu (k. 2 akt sprawy).

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi z dnia 14 stycznia 2013 r. na odwołanie ubezpieczonego wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację podaną w zaskarżonej decyzji (k. 3 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. G., urodzony w dniu (...), kontynuujący naukę w liceum ogólnokształcącym, w dniu 06 września 2012 r. złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o rentę socjalną.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek o rentę socjalną z dnia 06 września 2012 r. – k. 1-3 akt rentowych, kopia legitymacji szkolnej nr (...) z dnia 01 września 2010 r. – k. 5 akt rentowych

Ubezpieczony od urodzenia cierpi na ciężką wadę wzroku, postępującą krótkowzroczność. Przebywa od opieką poradni okulistycznej. Stwierdzono u niego przeciwwskazania nawet co do lekkiej pracy fizycznej, jak również złe rokowania co do możliwości poprawy wzroku i postępujący charakter schorzenia.

dowód: zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 27 sierpnia 2012 r. – k. 1 dokumentacji lekarskiej, karty informacyjne leczenia szpitalnego – ćwiczeniowe – k. 2-3 dokumentacji lekarskiej, karta leczenia zeza – k. 4-10 dokumentacji lekarskiej

Kolejnymi orzeczeniami Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z lat 2003, 2010 i 2012 wnioskodawca był zaliczany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z niepełnosprawnością istniejącą od urodzenia i datowaną w ustalonym stopniu od miesiąca sierpnia 2010 r. Ostatnim orzeczeniem ubezpieczony został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 października 2013 r.

dowód: orzeczenia Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 17 września 2003 r., 28 września 2010 r. i 18 października 2012 r. o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności – koszulka na k. 49 akt sprawy

Orzeczeniem Poradni (...)w S.z dnia 01 września 2008 r. w stosunku do wnioskodawcy stwierdzono potrzebę kształcenia specjalnego do ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej z uwagi na niepełnosprawność wzroku.

dowód: orzeczenie Poradni (...)w S.z dnia 01 września 2008 r. – k. 12-13 dokumentacji lekarskiej

Lekarz orzecznik pozwanego w opinii lekarskiej z dnia 03 października 2012 r. dokonał u ubezpieczonego rozpoznania krótkowzroczności obu oczu wysokiej, astygmatyzmu obu oczu oraz zeza rozbieżnego w wywiadzie. Orzeczeniem z tej samej daty stwierdził on, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: opinia lekarza orzecznika pozwanego z dnia 03 października 2012 r. – k. 15 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie lekarza orzecznika pozwanego z dnia 03 października 2012 r. – k. 15 akt rentowych

Ubezpieczony wniósł sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika. Konsultant specjalista chorób oczu pozwanego w opinii specjalistycznej stwierdził, iż stan narządu wzroku ubezpieczonego nie utrudnia jego aktywności zawodowej. Komisja lekarska pozwanego w opinii z dnia 15 listopada 2012 r. dokonała u badanego rozpoznania niedowidzenia oka prawego, zeza rozbieżnego, wysokiej krótkowzroczności obu oczu oraz obserwacji w kierunku jaskry. Orzeczeniem z tej samej daty komisja lekarska pozwanego stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: sprzeciw ubezpieczonego – k. 16 dokumentacji lekarskiej, opinia konsultanta pozwanego specjalisty chorób oczu z dnia 13 listopada 2012 r. – k. 20-23 dokumentacji lekarskiej, opinia komisji lekarskiej pozwanego z dnia 15 listopada 2012 r. – k. 24 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie komisji lekarskiej pozwanego z dnia 15 listopada 2012 r. – k. 27 akt rentowych

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 20 listopada 2012 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu K. G. prawa do renty socjalnej powołując się na to, że jego komisja lekarska orzeczeniem z dnia 15 listopada 2012 r. uznała, że nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do renty socjalnej z dnia 20 listopada 2012 r. – k. 31 akt rentowych

Celem ustalenia, czy stan zdrowia strony czyni ją całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

a. przed ukończeniem 18 roku życia,

b. w trakcie nauki w szkole lub do momentu jej ukończenia - przy czym przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy należy ustalić: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychiczne, datę powstania ustalonego stopnia niezdolności do pracy, trwałość lub przewidywany okres niezdolności do pracy – konieczne były wiadomości specjalne, zatem Sąd Okręgowy na mocy art. 279, 284, 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych okulisty, dermatologa oraz neurologa.

dowód: postanowienie Sądu z dnia 01 lutego 2013 r. – k. 9 akt sprawy

Powołani w sprawie biegli sądowi dokonali u ubezpieczonego K. G. rozpoznania następujących schorzeń:

1. wysoką krótkowzroczność i astygmatyzm
2. podejrzenie jaskry z niedokrwieniem nerwów wzrokowych
3. zapadnięcie mostka i skoliozę kręgosłupa piersiowego miernego stopnia
4. zaburzenia naczynioruchowe typu zespołu Raynauda
5. łojotoku skóry głowy i klatki piersiowej – bez zmian łuszczykowych skóry w dniu badania
6. hipoplazję tarczy narządu II oka prawego (anomalię rozwojową)
7. różnowzroczność.

Biegła sądowa neurolog, po zapoznaniu się z dostarczoną dokumentacją medyczną, dokonaniu badania przedmiotowego, stwierdziła, iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy z powodów neurologicznych. Niewątpliwie jest on osobą o sprawności ograniczonej z powodu schorzeń okulistycznych, zaś mając na uwadze dolegliwości neurologiczne – choruje na miernego stopnia zniekształcenie klatki piersiowej i kręgosłupa, bez uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego ograniczającego zdolność do wykonywania pracy. Jest zatem osobą sprawną ruchowo ze względu na narząd ruchu i wymaga obserwacji zaburzeń naczynioruchowych naczyń obwodowych. Biegła sądowa wskazała także, iż w sprawie decydujące jest orzeczenie biegłego sądowego okulisty.

dowód: opinia biegłej sądowej neurologa – k. 19-20 akt sprawy

Biegła sądowa dermatolog na podstawie wywiadu, po przeprowadzeniu badania przedmiotowego wskazała, iż ubezpieczony nie jest – ani przed 18 rokiem życia ani obecnie – całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn dermatologicznych – bowiem rozpoznana przez lekarza ogólnego łuszczyca skóry nie powoduje żadnych aktualnie zmian na skórze. W ocenie biegłej nikielki plamki na klatce piersiowej i skórze czoła mają charakter łojotoku i nie powodują żadnych dolegliwości np. świądu. Nie zaobserwowała ona zmian skórnych czyniących badanego niezdolnym do pracy.

dowód: opinia biegłej sądowej dermatologa – k. 23-24 akt sprawy

Biegły sądowy okulista, po zapoznaniu się z dostarczoną dokumentacją medyczną, dokonaniu badania przedmiotowego, stwierdził, iż ubezpieczony nie spełnia kryteriów umożliwiających – z uwagi na dolegliwości oczne – orzeczenie w stosunku do niego całkowitej niezdolności do pracy. Cierpi niewątpliwie na wysoką krótkowzroczność

i astygmatyzm obu oczu, jednak osiągnął w toku badania ostrość wzroku 0,1 w oku prawym oraz 0,2 w oku lewym – co stanowiło najniższą ostrość wzroku w historii badań okulistycznych dostępnych w dokumentacji medycznej od 2012 r. Podał, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami całkowitą niezdolność do pracy orzeka się, gdy ostrość wzroku lepsze oka wynosi nie więcej niż 0,08 i/lub występuje koncentryczne zwężenie pola widzenia poniżej 30 stopni od punktu fiksacji – których to warunków wnioskodawca nie spełnia wobec w/w wyniku i nie stwierdzenia ograniczenia pola widzenia. Biegły wskazał, iż odcinek przedni obu oczu nie wykazuje odchyień od normy. Na dzień oka prawego stwierdził hipoplazję (niedorozwój) tarczy nerwu wzrokowego oraz początkowe zmiany o charakterze zwyrodnienia krótkowzrocznego. Na dzień oka lewego występuje sierp krótkowzroczny bez innych ewidentnych objawów zwyrodnienia krótkowzrocznego siatkówki. W ocenie biegłego utrzymanie obecnej czynności narządu wzroku jest dobre.

dowód: opinia biegłego sądowego okulisty – k. 26-28 akt sprawy

Pozwany organ rentowy ani też ubezpieczony w terminie określonym przez Sąd nie zgłosili zastrzeżeń ani zarzutów do opinii biegłych sądowych powołanych w sprawie.

okoliczność bezsporna, vide: zarządzenie z dnia 11 maja 2013 r. – k. 34 akt sprawy, zpo – k. 39 i 40 akt sprawy

Ubezpieczony na rozprawie wskazał, iż wada wzroku nie występuje u niego od dzieciństwa, a od urodzenia. Wskazywał, iż biegli sądowi neurolog i okulista nie chcieli w toku badań przyjąć kserokopii dokumentacji lekarskiej, a także orzeczenia o niepełnosprawności – jednakże biegli sądowi zapoznali się z treścią tej dokumentacji przy wykonywaniu jego badań. Podnosił, iż został uznany za niezdolnego do służby wojskowej z powodu stanu wzroku.

(wyjaśnienia ubezpieczonego i jego pełnomocnika na rozprawie – k. 50-51 akt sprawy)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych powołanych w sprawie zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni je podzielił. Opinie te zostały wydane po analizie przedłożonej przez ubezpieczonego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u ubezpieczonego schorzenie i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. G. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.), dalej: ustawa rentowa, renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Zgodnie z ust. 2 osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje:

1) renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Stosownie do treści art. 5 powołanej ustawy rentowej, ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje obecnie lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwany dalej "lekarzem orzecznikiem", na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy osobą niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy zaś jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Z brzmienia art. 12 ustawy wyraźnie wynika, że do stwierdzenia niezdolności do pracy nie jest wystarczające samo występowanie naruszenia sprawności organizmu (choroby), lecz jednocześnie naruszenie to musi powodować całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie rokując odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W niniejszej sprawie sporna między stronami była właśnie ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego zdolności do zatrudnienia.

Podstawę rozstrzygnięcia w sprawie stanowiły wszystkie 3 złożone w sprawie opinie biegłych sądowych. Wnioski z powyższych opinii są zbieżne i jednakowe, mianowicie każdy z biegłych stwierdził brak podstaw dla uznania ubezpieczonego za całkowicie niezdolnego do pracy z punktu widzenia dolegliwości neurologicznych, dermatologicznych oraz okulistycznych – tj. takich, na które powoływał się ubezpieczony w treści odwołania (k. 2 akt sprawy).

Sąd przyjął przedstawione opinie biegłych sądowych za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, ponieważ w jego ocenie są one miarodajne, wnioski w nich wysnute logiczne i właściwe, przy tym zbieżne, a uzasadnienie jest wyczerpujące i przekonywujące. iż ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Biegła sądowa neurolog podała, iż wnioskodawca niewątpliwie jest osobą o sprawności ograniczonej z powodu schorzeń okulistycznych, zaś mając na uwadze dolegliwości neurologiczne – choruje na miernego stopnia zniekształcenie klatki piersiowej i kręgosłupa, bez uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego, zatem nie ograniczającego zdolność do wykonywania pracy. Jest zatem osobą sprawną ruchowo ze względu na narząd ruchu i wymaga obserwacji zaburzeń naczynioruchowych naczyń obwodowych. Biegła sądowa wskazała także, iż w sprawie decydujące jest orzeczenie biegłego sądowego okulisty (k. 20 akt sprawy). Z kolei z oceny biegłej sądowej dermatologa wynika, iż ubezpieczony nie jest – ani przed 18 rokiem życia ani obecnie – całkowicie niezdolny do pracy z przyczyn dermatologicznych – bowiem rozpoznana przez lekarza ogólnego łuszczyca skóry nie powoduje żadnych aktualnie zmian na skórze. W ocenie biegłej nikielne plamki na klatce piersiowej i skórze czoła mają charakter łojotoku i nie powodują żadnych dolegliwości np. świądu. Nie zaobserwowała ona zmian skórnych czyniących badanego niezdolnym do pracy (k. 24v akt sprawy).

Również w opinii biegłego okulisty ubezpieczony nie spełnia kryteriów umożliwiających – z uwagi na dolegliwości oczne – orzeczenie w stosunku do niego całkowitej niezdolności do pracy. Cierpi on niewątpliwie na wysoką krótkowzroczność i astygmatyzm obu oczu, jednak osiągnął w toku badania ostrość wzroku 0,1 w oku prawym oraz 0,2 w oku lewym – co stanowiło najniższą ostrość wzroku w historii badań okulistycznych dostępnych w dokumentacji medycznej od 2012 r. (w przedłożonych bowiem pozostałych wynikach badań – także na rozprawie [koszulka na k. 49 akt sprawy] wyniki badania są wyższe). Podał, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami całkowitą niezdolność do pracy orzeka się, gdy ostrość wzroku lepszego oka wynosi nie więcej niż 0,08 i/lub występuje koncentryczne zwężenie pola widzenia poniżej 30 stopni od punktu fiksacji – których to warunków wnioskodawca nie spełnia. Biegły wskazał, iż odcinek przedni obu oczu nie wykazuje odchyień od normy. Na dnie oka prawego stwierdził hipoplazję (niedorozwój) tarczy nerwu wzrokowego oraz początkowe zmiany o charakterze zwyrodnienia krótkowzrocznego. Na dnie oka lewego występuje sierp krótkowzroczny bez innych ewidentnych objawów zwyrodnienia krótkowzrocznego siatkówki. W

ocenie biegłego utrzymanie obecnej czynności narządu wzroku jest dobre – co także świadczy o całkowicie odmiennej ocenie stanu narządu wzroku wnioskodawcy i rokowań związanych z rozpoznanymi chorobami od choćby wynikającej z zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 27 sierpnia 2012 r. (k. 1 dokumentacji lekarskiej).

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się z tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Stwierdzić należy, iż opinie te zostały wydane przez biegłych o specjalnościach adekwatnych do schorzenia wskazanego przez ubezpieczonego, będących jednocześnie uznanymi i cenionymi specjalistami w reprezentowanych przez siebie dyscyplinach medycznych o dużym doświadczeniu zawodowym, także klinicyzycznym i długoletniej praktyce w charakterze biegłych sądowych. Nadto, opinie te zostały wydane po wnikliwym, wszechstronnym badaniu, rozważeniu dokumentacji medycznej z przebiegu dotychczasowego leczenia i odebraniu wywiadu medycznego. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzeczowy i kompetentny, a nadto zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski i twierdzenia – dodatkowo zbieżne ze sobą. Opinie te również zostały uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych.

Należy zauważyć, że zarówno ubezpieczony, jak i pozwany organ rentowy nie wnieśli skutecznie zastrzeżeń do doręczonych im opinii biegłych sądowych. W orzecznictwie zaś przyjmuje się pogląd, że strona, która zamierza skutecznie podważyć opinie biegłych winna przedstawić rzeczowe argumenty znajdujące potwierdzenie w wynikach badań. Takich rzeczowych argumentów żadna ze stron niniejszego postępowania nie przedstawiła. Ubezpieczony ograniczył swoją aktywność w postępowaniu przed Sądem do wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji oraz – pomimo upływu terminu (k. 34 akt sprawy) – do podniesienia pewnych okoliczności, mających stanowić w jego ocenie zarzuty pod adresem opinii. I tak, ubezpieczony na rozprawie wskazał, iż wada wzroku nie występuje u niego od dzieciństwa, a od urodzenia – przy czym jest to okoliczność niewątpliwie bez znaczenia, ponieważ zakres obydwu tych pojęć mieści się niewątpliwie zakresie wynikającym z, cytowanego powyżej, art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy rentowej. Wskazywał również, iż biegli sądowi neurolog i okulista nie chcieli w toku badań przyjąć kserokopii dokumentacji lekarskiej, a także orzeczenia o niepełnosprawności – jednakże równocześnie wprost podał, iż biegli sądowi zapoznali się z treścią tej dokumentacji przy wykonywaniu jego badań, i że nie ma co do tego żadnych wątpliwości (k. 51 akt sprawy) – co powoduje, iż sam fakt nie przyjęcia dokumentacji pozostaje bez znaczenia, skoro strona sama przyznała, iż jej treść została wzięta pod uwagę przy opiniowaniu i ocenie stanu zdrowia badanego. Dodatkowo zaś, Sąd – co znalazło odzwierciedlenie w protokole rozprawy – wprost wskazał, iż duża część tejże dokumentacji, której kopii przyjęcia odmówili biegli, znajdowała się już w aktach dokumentacji lekarskiej pozwanego.

Także podnoszona okoliczność uznania ubezpieczonego za niezdolnego do służby wojskowej z powodu stanu wzroku nie stanowi dostatecznej przesłanki do odmiennej, niż wynikająca z opinii biegłych, oceny stanu zdrowia ubezpieczonego. Nie przedstawił natomiast ubezpieczony żadnych dowodów, które mogłyby stanowić podstawę przyjęcia zmiany lub pogorszenia się jego stanu zdrowia.

Mając na uwadze fakt sygnalizowania i przedłożenia do akt sprawy (koszulka na k. 49 akt sprawy) 3 orzeczeń o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, do którego zaliczono wnioskodawcę, w szczególności Sąd pragnie podkreślić, iż z samego faktu posiadania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności nie wynika automatycznie uprawnienie do renty z tytułu niezdolności do pracy – o czym niejednokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy, wskazując, iż orzeczenie o stopniu niepełnosprawności nie jest równoznaczne z orzeczeniem o niezdolności do pracy jako przesłance prawa do renty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2011 r., I UK 96/11, podobnie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 269/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r., III UK 60/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 r., I UK 286/07, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2008 r., II UK 130/07, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., II UK 77/05). W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, iż orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie przekłada się na

kwestię niezdolności do pracy, inne są bowiem definicje legalne niepełnosprawności oraz niezdolności do pracy jako przesłanki przyznania renty. Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie.

Wskazać należy zatem, iż ubezpieczony K. G. nie wykazał prawdziwość swego twierdzenia, że jego stan zdrowia powoduje całkowitą niezdolność do pracy.

Podkreślić należy, że aby spełnić przesłanki do nabycia prawa do renty socjalnej koniecznym jest aby występująca u osoby ubiegającej się o świadczenie niezdolność występowała w stopniu całkowitym – co jednoznacznie zostało zanegowane przez wszystkich opiniujących ubezpieczonego biegłych sądowych .

Nie budziło wątpliwości, że ubezpieczony cierpi na określone schorzenia, jednakże to nie fakt występowania schorzeń, a jedynie stopień ich zaawansowania, może powodować niezdolność do pracy. Należy wskazać przy tym, iż subiektywna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego i jego (oraz osób najbliższych – pełnomocnika w osobie matki) przekonanie, że jest całkowicie niezdolny do pracy, nie może zastąpić oceny dokonanej przez biegłych sądowych – wysokiej klasy specjalistów, którzy w przekonujący sposób uzasadnili swoje stanowisko (wyrok SN z dnia 22.01.1998r., II UKN 466/97, OSNAP 1999/1/25).

Reasumując należy stwierdzić, że ubezpieczony K. G. nie spełnia przesłanki koniecznej dla przyznania renty socjalnej, wynikającej z art. 4 ust. 1 ustawy rentowej, ponieważ nie jest on całkowicie niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe, uznając, że odwołanie ubezpieczonego K. G. od decyzji pozwanego organu rentowego w przedmiocie odmowy przyznania renty socjalnej z dnia 20 listopada 2012 r. nie zasługuje na uwzględnienie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak sentencji wyroku, oddalając odwołanie ubezpieczonego.

SSO Elżbieta Zabrocka